

O dvanástich mesiačikoch

Láskavosť

Klasický príbeh o tom, že dobro vždy vyhrá nad zlom.

Keď Marušku vyženie zlá macocha v zime do lesa, aby jej nazbierala fialky či jahody, pomôžu jej dvanásť mesiačikovia vďaka svojej nadprirodzenej sile.

🕒 11 min

😊 5+

Bolo raz jedno dievčatko. Volalo sa Maruška a bývalo v domčeku pri lese s macochou a nevlastnou sestrou. Macocha Maruške síce poskytla strechu nad hlavou, obživu a šatstvo, no v láske ju veru nemala. Macocha mala aj vlastnú dcéru, ktorá sa volala Helena. Tú mala nadovšetko rada a starala sa o ňu ako o porcelánovú bábiku. Maruška musela robiť všetku prácu v dome: prala, upratovala, varila, starala sa o záhradku a šila. Matke to však nikdy nestačilo.

Keďže bola Maruška omnoho krajšia ako jej sestra, macocha sa veľmi bála dňa, keď k nim prídu pytači. Bála sa, že by pytači nechceli jej drahú Helenku, ale Marušu. A to predsa **nemohla dopustiť!** Hútala, hútala, až jedného dňa vymyslela plán. Raz večer, uprostred zimy, poslala Marušku natrhať do lesa fialky.

„Ale mamička, veď vonku mrzne, kamže vám mám ísť natrhať fialky?“ čudovala sa Maruška. Bez otáľania by jej šla natrhať čokoľvek, no teraz vedela, že to nie je možné.

„Ako sa opovažuješ odvrávať, ty naničhodnica? Choď, nech ťa tu už nevidím! A bez kvetín sa domov ani nevracaj!“ kričala na ňu. Hodila po nej **zimný kabát** a zatvorila za ňou dvere, **ešte aj zamkla.**

„Ach, čo si len **teraz počnem,**“ vzdychla si Maruška. Snehová pokrývka jej siahala až po kolená a oziabal ju **ľadový víchor.** Dlho-predlho chodila po tom chladnom nočnom lese. Už začínala pomýšľať na to, že tam asi zahynie, keď vtom zbadala v diaľke svetlo. Bolo síce len veľmi slabé, no **vybrala sa k nemu.**

Keď podišla bližšie, zistila, že to horí **plameň v ohnisku** a okolo veľkého ohňa sedí dvanásť mužov. Traja mladí ako Maruška, traja starší, ďalší traja ešte starší a poslední traja najstarší boli už bielovlasí. **Boli to dvanásť**

mesiačikovia. Každý z nich vládol jednému mesiacu v roku. Najprv sa vyľakala, no túžba po teple bola silnejšia, a tak sa im prihovorila:

„Dobrý večer prajem. Prosím, dovoľte mi ohriať sa trošičku, **zmrznutá som na kosť.**“

„Dievča milé, čože robíš v takom nečase v noci na vrchu kopca?“ opýtal sa jej starý pán, ktorý sedel na najvyššom kameni, držiac v ruke ľadové žezlo. Bol to Január, práve teraz mal moc v rukách on.

„Macocho mi kázala natrhať fialky, bez nich sa vraj ani vracat' nemám,“ priznala smutným hlasom Maruška.

„Nuž, tak ti pomôžeme. Brat Apríl, poďže na moje miesto a zavládni na chvíľu.“ Mohutný Január sa postavil a odovzdal žezlo mladšiemu bratovi. Žezlo hneď ozelenelo a na jeho vrchu sa objavili púčiky rastlín. Dva razy ním **buchol o zem** a už aj sa na tom mieste roztopil sneh. V okamihu tam vyrástla tráva a rozkvitnuté fialky.

„Chytro zbieraj,“ nabádal Marušku Apríl. Chvíľu prekvapene pozerala, aký zázrak sa to pred ňou deje, no potom začala fialky opatrne trhať. Keď už mala z fialiek poriadnu kyticu, sneh a mráz opäť pokryli malý zazelenaný kúsok zeme. Maruške ani len vo sne nenapadlo, že by mohla byť svedkom **takej mágie.**

„Ďakujem, ďakujem vám z celého srdca,“ vrúcne k nim preriekla a pobrala sa **rýchlo späť domov.**

Helena s macochou ostali poriadne zarazené, keď zbadali vo dverách Marušku s fialovou kyticou. „Kde si ich natrhala?“ zasipela na ňu nevlastná matka a vytrhla jej tie krásne kvetiny z rúk.

„Až úplne hore na kopci. Tam ich pár rastie,“ vyriekla Maruška a tešila sa, že sa môže aspoň trošku ohriať v skromnom príbytku.

Maruška nechcela veriť vlastným ušiam, keď jej na druhý deň drahá sestra Helena prikázala natrhať jahody.

„Sestra moja, veď vieš, že jahody teraz nerastú. Keď začnú rásť, rada ti ich zájdem natrhať,“ povedala s úsmevom Maruška.

Macocha hneď k Maruške podišla a s hnevom v hlase jej nakázala: „Ak ti niečo Helenka povie, tak to už aj splň. Žiadne odvrávanie! Choď už, nech ťa nevidím! **A bez jahôd sa nevracaj!**“

Opäť sa to úbohé dievča ocitlo v krutej zime. Znova chodila celé hodiny po lese a prebýjala sa **cez snehové záveje**. Bola hladná a ustatá, no napokon uvidela v diaľke svetlo. Dúfala, že aj tentoraz jej pomôžu dvanásti mesiačikovia.

„Dobrý večer prajem. Ja som Maruška a včera ste ma zachránili. Môžem sa znova ohriať **pri vašom ohníku?**“ opýtala sa a skrehnutou rukou ukázala na plameň.

„Čože si sem prišla hľadať dnes?“ prehovoril Január.

„Jahody, drahý Január, po jahody ma dnes poslali,“ odpovedala.

„Veď jahody rastú v lete, Maruška. A teraz je zima, čas Vianoc a pokoja,“ vravel starý pán.

„Ja viem, ja to dobre viem. Macocha si to však nedala vysvetliť a bez jahôd sa domov **vrátiť nemôžem,**“ riekla smutne.

„Jún, brat môj, odovzdávam ti svoju moc, pomôž Maruške,“ určil Január. Potom vstal a vymenil si miesto s Júnom.

Žezlo znova buchlo **dvakrát o zem**, sneh sa roztopil, zo zeme vyrástla tráva a vykvitli jahody. Maruška si nabrala celú zásteru červených jahôd, poďakovala sa a vybrala sa naspäť.

Doma si macocha s Helenou pochutnali na čerstvých, sladkých jahodách a unavená Maruška sa pobrala zdriemnuť si.

Neprešlo ani pár dní a macocha znova k večeru posielala Marušku do lesa. Teraz si zmyslela, že jej má priniesť hrušky. Aj sám pán Boh videl, že sa ju

macocha snaží čím skôr vypratať z domu, a najlepšie navždy.

„Teraz? V zime na hrušky? Neposielajte ma znova do tej zimy, prosím,“ kľakla si Maruška pred macochu a **rozplakala sa**.

„Zase mi odvrávaš?! Vstaň a choď už, nech ťa nevidím! A bez hrušiek **sa domov nevracaj!**“ kričala macocha.

Utrápená Maruška chodila kopcami a dolinami, oči mala uplakané a prsty skrehnuté. Už si myslela, že úplne zablúdila a nikdy nenájde cestu späť, keď v diaľke zbadala známe svetlo.

„Mesačikovia moji, pomôžte mi ešte jedenkrát, prosím,“ podišla k Januárovi a zopla ruky, akoby sa modlila. Bola naozaj zúfalá a nevedela, čo si počať.

„Ach, Maruška, a čo potrebuješ tentoraz?“ opýtal sa bielovlasý Január.

„Hrušky, prosím pekne,“ riekla a zotrela si slzy z líc.

„No poď, brat September.“

September prebral žezlo, dva razy ním **buchol o zem** a z pôdy začal rásť strom s plodmi hrušiek.

„Maruška, rýchlo oberaj,“ popohnal ju September.

Stihla však zobrať len dve malé hrušky a **kúzlo pominulo**.

„Som vám veľmi vďačná,“ poďakovala, s láskou sa usmiala na dvanástich mesačikov a rozbehla sa domov.

Keď prišla, macocha ju hneď nevraživým pohľadom privítala. „Čo ti to toľko trvalo? Daj to sem,“ vtiahla ju dnu a zobrala obe hrušky.

„**To si doniesla len dve?** Isto si ostatné po ceste vyjedla, ty pahlnička!“ kričala na ňu Helena.

„Pravdu máš, Helenka,“ pritakala macocha.

„Pôjdem si sama nazbierať, keď si taká neschopná a nenásytná,“ povedala Helena a už aj si brala kabát a vyšla do chladnej noci.

Aj Helena dlho po lese chodila a rovnaké svetlo po čase zazrela. Aj ona už bola celkom uzímená, keď podišla k dvanástim mužom.

„Ako si sa sem dostala, dievčinka?“ prihovoril sa jej Január.

„Čo ťa je do toho, starec jeden? Na hrušky idem!“ odvrkla drzo Helena.

To sa, samozrejme, dvanástim mesiačikom nepáčilo, a tak dievčinu vyhнали a spustili takú víchricu a fujavicu, akú **svet dovtedy nevidel**. Helena proti takému počasiu nemala šancu a stratila sa niekde v hore.

Keď macocha videla, že jej drahá dcéra sa nie a nie domov vrátiť, pobrala sa ju sama hľadať. Do tej snehovej búrky by sa síce ani sám čert nepustil, no macocha si trúfla. Nemala úctu pred nikým, ani pred mocnou prírodou. A čo sa s ňou stalo? Tiež sa napokon stratila **v tmavej hore**. A či už sa stratili spolu s Helenou, či po samom zmrzli, to už nikto nevie.

Ustráchaná Maruška ich ešte dlho doma vyčkávala, no ani jedna sa viac nevrátila.

Začala si Maruška pekne v domčeku žiť, vyšívať, pratať a húsky **na lúku vodiť**. Nuž a v jeden slnečný jarný deň šiel okolo Maruškinho domčka pekný junák a veruže si tí dvaja hneď do oka padli. Od toho času si šťastne spolu žili a žiadni zlí ľudia im už **život nestrpčovali**.